

אגרת קכב.

יג ניסן תרפ"ד

אל כבוד הרבנים וכו' במשרד הרבנים בירושלים שליט"א

אחד"ש כתר"ה בהדרת הכבוד.

מה מאד שמחתי לקראת הבשורה הטובה, שנתכשרתי זה לא מכבר, כי בע"ה נתקיים השלום בין יראי אלקים בארצה"ק אחרי שכאו שני הצדדים לקו המשוה, וקבלו עליהם לכל הפחות לחדול מלשלוח ריב ומדנים איש על רעהו בלשון ובכתב, ע"י השתדלות והתעוררות האדמורי"ם מגור וסאקאלאו שליט"א, שהתענינו בזה, אך מה נכפלה דאגתי וצערי בראותי, כי אחרי כל אלה השטן עדיין מרקד עוד ביתר תוקף ושאת, בראותי את עתונכם אשר מלא חרופים וגדופים בנאצות גדולות לאנשים גדולים בתורה ויראה, והלצות בגימטריאות אשר תגעל נפש כל שומע, ולולא שראיתי בעיני לא האמנתי מעולם על זאת, שימצאו דברים כאלו בעתון אשר קול החרדים מדבר מתוכו, ומה גם בהיות אשר לפי הנראה הצד השני עומד בדבורו בכגון זאת, שלא לכתוב ולהדפיס דברי גדופים, וגם לו אם לא באתם לידי פסק דין וגמר בסכסוך שלכם אך איפה במה הותרה הרצועה להוסיף אש על המדורה עוד, עד אשר תבערו בכל הגולה כשלהבת, אנא, חוסו עליכם ועלינו כלל ישראל כולנו! על מה חרבה עירנו ושמם בית מקדשנו — על שנאת חנם שהיתה בנו! ואם זאת היתה הסיבה שהחריבה את בתינו, בוודאי היא היא המעכבת לביאת משיח צדקנו, וברור לי שאם ח"ו תלהט אש המחלוקת יותר ויותר תוכל לעכב ביאת משיח צדקנו, ולמה לכם להיות ממעכבי הגאולה ח"ו, ע"כ בקשתי שטוחה אליכם ידידי, רוב שיחי וצערי לא אוכל להגיד לכם, אשר אני סובל מזה, מגעו עצמיכם מגיהנם הזה אשר תבער עד לשמים, ושימו לבכם לדברי לכה"פ בזאת שלא להוציא ריב ומצה בדפוס לכל העולם, למען לא יחולל שמו יתברך בין העמים, וידוע מאמרם ז"ל, שאין מקיפין בחילול השם

ואחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם, והי' זה שכרכם בזה ובכא
בבלימת פיכם בעת מריבה, כמאמרם ז"ל: "על מי העולם קיים
על מי שב"לם את פיו בשעת מריבה", והיה כאשר אם לא תחוש
לדברי, זכרו נא אחי, כי יש לאל ידינו בעוד איזה דברים אחרים
אשר תתחרטו לבסוף, ואז לא אוכל לעזור לכם — אך דרכיה
דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ולתשובתכם הנכבדה אחכה והי'
זה שלום על ישראל.

הקטן ישראל מאיר הכהן

ד

המבזה תלמיד חכם

הרבה פעמים, בעלי מחלוקת באים עי"ז לבזות תלמידי חכמים
וחז"ל אמרו בשבת (דף קי"ט ע"ב) רב יהודה אמר רב
המבזה ת"ח אין לו רפואה למכתו וחורבן ירושלים היה עבור זה
החטא כדאיתא שם בגמרא, ובברכות דף י"ט ע"א איתא אמר
ריב"ל כל המספר אחר מטתן (פי' הערוך בשם ר"ח לשון הטייה,
כלומר נטה מדרך הישרה וכדקתני דבי רבי ישמעאל אם ראית
ת"ח שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום וכו' ודאי עשה
תשובה, לפיכך אסור לספר בזה) של תלמידי חכמים נופל
בגיהנם. ובגמ' פרק חלק איתא שהמבזה ת"ח הוא בכלל כי דבר
ה' בזה הכרת תכרת הנפש ההיא עונה בה ונפסק כן ביו"ד סי'
רמ"ג ס"ו. וכתב הח"ח בשמה"ל שער הזכירה פרק ט"ז וז"ל
ואפילו בזמננו אם הוא רק ראוי להורות, ויגע בתורה, נקרא ת"ח
והמבזה אותו אפי' בדברים בעלמא, ואפי' שלא בפניו עון פלילי
הוא, וחייב נידוי ע"ז כדאיתא ביו"ד סי' רמ"ג ס"ז.

ובענין המבזה ראשי הקהל, כתב שם בגליון מהרש"א בשם
הש"ך חו"מ סי' ת"כ סק"ט, וז"ל וראשים וממונים הקהל